

Димитрие МАНЕВСКИ

"ЕВРОПА У МААЛО"

Како и секогаш, така и денонвиве, на нашата јавна и политичка сцена се појавува одредена тема на која се дискутира, за неа се анализира, се коментира, и на крај целата работа се заташкува затоа што секако се појавува нова, "сензационална" тема, која треба да им даде можност до израз да дојдат сите самопрогласени експерти и познавачи на дадената проблематика, кои немале можност да ги добијат своите "пет минути" за време на претходната "рунда".

Токму таква тема изминативе денови, елаборирана на долго и на широко, сега веќе подзаборавена, беше мислењето на Европската комисија за состојбите во Република Македонија, која се коментираше и се анализираше во контекст на нашите желби за членство во Европската унија.

Покрај многубројните европски забелешки во однос на севкупното функционирање на системот, најпотенцирана е забелешката која се однесува на политичкиот консензус, односно неговото непостоење. Токму оваа констатација ме поттикна да посочам некои работи, кои доколку се согледаат би дале логичен одговор на овој проблем. Секако, нема да го коментирам конкретниот случај, односно нема да правам анализи за тоа што конкретно довел до него, од едноставна причина што, како што и наведов, не сакам да бидам дел од "експертите" и од оние "добрите познавачи на состојбите".

Имено, ќе си дадам за право да бидам ироничен и да речам дека оваа забелешка се должи на тоа што експертите од Европската комисија, односно оние задолжени за правење анализи за состојбите и давањето препораки за истите, нас Македонците не нè познаваат како македонски народ. Ова го велам затоа што немањето консензус во Македонија за клучните прашања и за националните интереси не постои од моментот кога станавме "рамковна" држава и од кога решивме да бидеме "Европа у маало". Ете, тоа е проблемот кој од секогаш бил одлика, односно карактеристика на македонскиот народ и македонската држава. Според мене, тој проблем е еден од најбитните, ако не и најбитниот, кој од секогаш стоел на патот на нашето национално градење и издигнување. Многу поголем

проблем е немањето консензус за прашања, како што се, законот за лустрација, проблемите на нашите сонародници во соседните земји или, пак, односот кон оние кои го дале животот за Македонија. Како е можно постојано да се избегнува прашањето за сите оние

судени за велепредавство. Но, токму немањето консензус по тоа прашање на некој начин ги "амнестира".

Немањето консензус во Македонија постои и во однос на оние кои го дале својот живот за идејата за слободна и самостојна Македонија. Кај нас не по-

НАШИОТ ПАТ КОН ЕВРОПА Е ИСТ КАКО И ПАТОТ КОЈ ГЛАВНИОТ ЈУНАК ОД КУЕЉОВИОТ "АЛХЕМИЧАР" МОРА ДА ГО ИЗОДИ ЗА ДА ЈА ПРОНАЈДЕ СРЕЌАТА

Можеби наоѓаат нешто што може да се прогласи за наш "бренд", кој толку упорно и очајнички го бараат за да, како што велат, "му го продадат во светот". Лично не сакам да бидам продаван ниту, пак, сакам да бидам условуван од било кого затоа што сум избрал да бидам Македонец и да ги бранам своите интереси.

Секогаш кога ќе слушнам како некој "експерт" вели дека Европа ни е потребна за да нè "спастри" и дека затоа мораме да постигнеме "консензус за сè", јас ќе го имам правото да му кажам дека тој е сè само не Македонец.

кои трпеле тортура во времето на носталгично саканата Титова Југославија? Според мене, тоа е можно само поради стравот на оние кои во тоа време биле во сосема спротивна ситуација т. е. ги доживеале зенитите во своите животи.

Исто така, несфатливо е како можат и како смеат највисоки државни претставници на Македонија да си дозволат преку првичните недодеформуирани изјави да го негираат македонското малцинство во соседните земји, а потоа во следните јавувања да посочуваат дека на истите тие земји треба да им бидеме пример, односно модел како и тие, како нас, да ги регулираат сите прашања во однос на малцинските права, а за тоа сè уште никој да не се огласи да прокоментира, а камоли да каже дека ваквите изјавувачи треба да сносат барем некаква одговорност и последици.

Лично сметам дека во секакви изјави од било кое време и во контекстот на она што го изјавиле некои личности има доволно елементи за тие да бидат

стои револуционер кој барем и од еден не е оспоруван, без оглед дали е прогласен за бугарофил, србоман или гркофил. Тоа оди дотаму што дури и, слободно можам да речам, осквернувањето на нивните споменици и нивното вандализирање речиси никогаш не се санкционира. Но, тоа е Македонија, земја за која еден мој пријател секогаш вели дека е почудна и од земјата на Алиса. Можеби тоа може да се прогласи за наш "бренд", кој толку упорно и очајнички се бара за да, како што велат, "му го продадат во светот". Јас лично не сакам да бидам продаван ниту, пак, сакам да бидам условуван од било кого заради тоа што сум избрал да бидам Македонец и да ги бранам своите интереси.

Секогаш кога ќе слушнам како некој "експерт" или "советник-познавач" вели дека Европа ни е потребна за да нè "спастри" и дека токму затоа ние мораме да постигнеме "консензус за сè", јас ќе го имам правото да му кажам дека тој е сè само не Македонец.